

— Всѣки день отъ сега нататъкъ ще имамъ по толкова жълтици, — казалъ бедниятъ рибаръ.

— Но кажи бе, братко, не ме мѣчи, — викалъ богатиятъ задъханъ отъ завистъ и мѣка.

Тогава бедниятъ седналъ и започналъ да разказва:

Отъ една седмица, братко, нищо не бѣхъ хващаль. Хвърляхъ мрежата, но все напраздно. Снощи, уморенъ и отчаянъ, изтеглихъ за последенъ пѣтъ мрежата. Нѣщо блесна въ нея и зашава... Дръпнахъ мрежата бързо на брѣга и, какво да видя... Златна рибка! Цѣлата златна. Отъ главата до опашката. Посегнахъ да я хвана, а тя трепна и ми заговори съ човѣшки гласъ:

— Пусни ме, рибарко, дечица си имамъ, не ми отнемай живота... Каквото ми поискашъ, ще ти дамъ. Дъното на морето е пълно съ злато, скъпоценни камъни и бисери. Ако само една жълтица пуснешъ въ морето, хиляди ще ти донеса...

— Дожалѣ ми за златната рибка и я пуснахъ. Тя се гурна въ морето. Азъ останахъ на брѣга и се замислихъ... И стояхъ тамъ докато грѣйна зорницата. Все мислѣхъ и мислѣхъ отъ къде мога да взема поне една жълтица?

Когато се зазори и се наканихъ да си трѣгна, рибката показа отъ морето златната си главица и ми продума:

— За голѣмото добро, което ми направи, ето нося ти хиляда жълтици. Всѣка сутринъ, когато изгрѣе зорницата, чакай тукъ. Чакай и подсвирни. Азъ ще дойда.

Богатиятъ слушалъ чудния разказъ на братъ си и веднага страшна завистъ го завладѣла. Той се уплашилъ, че братъ му ще стане по-богатъ и по-прочутъ отъ него. И съ нетърпение зачакалъ нощта...

Когато се мръкнало, той натѣпкалъ въ торбата всичкото си злато, метналъ го на гърба си, взелъ една брадва и се запѣтилъ къмъ морето. Съ тихи стѣпки той се приближилъ до своя братъ и съ единъ ударъ на брадвата го повалилъ на земята. Следъ това той го съблѣкълъ, взелъ скъсанитѣ му дрехи и се облѣкълъ въ тѣхъ.

Минала нощта. Зазорило се. Убиецътъ си помислилъ, че ако срещу една жълтица може да вземе хиляда, то за всичкото свое злато, навѣрно ще вземе цѣлъ милионъ. И изсипалъ жълтицитѣ въ морето. Следъ това подсвир-